

Homilija Svetoga Oca

Draga braćo i sestre,
predragi mladi!

Blagdan Preobraženja, koji slavimo, otajstvo je svjetla koje nam pomaže produbiti naš susret, tako radostan, ali također ispunjen pitanjima o sadašnjosti i budućnosti.

U evanđeoskom izvještaju pronalazimo suprotnost između svjetla i sjene, tišine i riječi, čuđenja i nerazumijevanja. Nalazimo se u Asizu, gradu u koji se stoljećima uspinju mnogi hodočasnici – danas i mi – jer ovdje sve šapuće da naš život može promijeniti oblik, osloboditi svjetlo, popraviti svijet. Ovdje je započelo preobraženje Franje, Klare, a potom i tisuća drugih mladih: prihvatili su Evanđelje *sine glossa* – mi bismo rekli: bez popusta – i Isusov je život ponovno započeo u njima.

Došli smo ovamo kako bismo razumjeli kamo ide povijest i kamo mi idemo. U Evanđelju vidimo da se može pronaći smisao, da se može nazrijeti put. Poput Petra, Jakova i Ivana, i mi smo odvedeni malo nasamo, a Isus je s nama. To je ono što je važno: Njegova prisutnost. Na gori apostoli promatraju Isusa koji se usmjerava prema vlastitoj budućnosti. U vezi s tim među njima je prije bilo nerazumijevanja. Šest dana ranije Petar je prigovorio Učitelju jer je otvoreno govorio o križu (usp. Mt 16,21-26): očekivao je slavu za Mesiju, a možda i za sebe, ne računajući na otpor i rizike, ali ponajviše se ne pitajući što je zapravo slava. Sada, u Isusovu preobraženju, sam Bog objavljuje svoju slavu, koja ima oblik oblaka koji štiti i obavlja. Pokazuje na Sina, poziva da ga slušamo. Put života otkriva se slijedeći Njega zajedno. Njegova ljepota zadobiva novo lice, intenzitet bez presedana, toliko da bi Petar želio zaustaviti vrijeme i produžiti taj prizor. Velikodušno se nudi sagraditi tri sjenice, kao da bi tako mogao nastaviti razgovor između Isusa, Mojsija i Ilije. No u taj razgovor treba ući. Ne može se ostati samo promatrač. Pozvani smo, naime, zajedno s Učiteljem čitati Pisma, tumačiti svoje vrijeme i donositi odluke slijedeći Njegov put. Ovdje smo kako bismo pobijedili rezignaciju i strah, kako bismo razriješili sumnje koje i nas zadržavaju, kao što su zadržavale apostole. Isus nas poziva na razgovor s Njegovom poviješću kako bismo pisali nove stranice povijesti.

Dok slušamo da “mu lice zasja kao sunce, a haljine mu postadoše bijele kao svjetlost” (Mt 17,2), mislimo na uskršno jutro, kada je anđeo Gospodnji odvalio kamen koji je zatvarao grob i donio navještaj uskrснуća. “Lice mu bijaše kao munja, a odijelo bijelo kao snijeg” (Mt 28,3). To je svjetlo novoga dana prema kojemu smo usmjereni, dok je oko nas, a ponekad i u nama, još uvijek tama. Zoru toga dana vidimo u kanoniziranim svetima, poput svetoga Franje i svete Klare, i u mnoštvu braće i sestara koji na zlo odgovaraju dobrom. Nismo sami! Ovih ste dana to iskusili: susreli ste se i slušali jedni druge, prelazeći od buke glasova koji nadglasavaju i proturječe jedni drugima prema umijeću razgovora. Danas promatramo Isusa koji se preobražava upravo u razgovoru s Ocem, s onima koji su mu prethodili, Mojsijem i Ilijom, te sa svojim suvremenicima, učenicima.

Crkva postoji kako bi nas uvela u tu dinamiku slušanja i odlučivanja, u kojoj razumijemo za koga živjeti i kako živjeti. Ona je zajednica u kojoj učimo razlikovati Božji glas, koji se nikad jednostavno ne podudara s našim mišljenjima, i usuditi se na onu poslušnost Duhu Svetomu koja je učinila odvažnima i kreativnima sve one koji su prihvatili slijediti Isusa: mi se izobličujemo odvajajući se od Njega i od drugih; naprotiv, preobražavamo se u vezama koje hrane i pozivaju na život.

Franjevačka duhovnost, u kojoj ste odgajani, jedna je od onih koje su najpozornije na obnavljanje temeljnih odnosa s Bogom i sa svim Njegovim stvorenjima: sklad koji treba čuvati i njegovati, danas više nego ikada.

U tom smislu, na početku svoje prve enciklike predložio sam da: “Svaki naraštaj prima u baštinu zadatak dati oblik vlastitom vremenu: učiniti da povijest sazrije kao mjesto u kojem se čuva dostojanstvo svake osobe, promiče pravednost i omogućuje bratstvo. Ali nad svakim razdobljem visi opasnost izgradnje neljudskoga i nepravednijega svijeta. Ondje gdje čovječanstvo riskira izgubiti vlastito lice, mi kršćani podižemo oči prema Bogu koji je postao tijelo, znajući da se 'samo u otajstvu utjelovljene Riječi rasvjetljuje otajstvo čovjeka'. Ovo veličanstveno čovječstvo u Isusu Kristu postaje Put, Istina i Život, otvarajući za svakoga od nas put prema punini rasta” (*Magnifica humanitas*, 1).

Dragi prijatelji, razlog zbog kojega nas sveti Franjo, osam stotina godina nakon svoje smrti, još uvijek privlači, jest veličanstveno čovječstvo koje ga je dovelo do toga da napusti već zacrtane putove kako bi se otvorio novi, usklađeniji s Isusovim hodom. Čak i u gradu koji je već stoljećima kršćanski, poput Asiza, to se činilo revolucionarnim. “Klarin izbor bio je još dojmljiviji: djevojka koja je željela biti poput Franje, koja je željela živjeti, kao žena, slobodna poput te braće!” (*Jubilarna audijencija*, 4. listopada 2025.). To je snaga kršćanstva, ona snaga njegovih početaka i njegovih mnogostrukih novih početaka.

Stoga, dragi mladi, danas Europa i cijeli svijet u vama traže nove svetce: usudite se vjerovati riječima Evanđelja, postanite ljudi u slobodi Isusa Krista, prigrlite sestru Siromaštinu! Naslov vašeg susreta – **Go!** – jest poslanje, slanje na putove za koje nemamo karte, jer se otvaraju slušajući srce, poslušni Duhu, slijedeći Uskrsloga tamo kamo je želio poći prije nas. **Go! Idite! Još bolje: idemo! Let's go!** Na rubove, gdje nepravda i bahatost nekolicine uskraćuju dostojanstvo i snove mnogih, previše sinova i kćeri Božjih.

Papa Franjo, nadahnjujući se Siromaškom iz Asiza, upozorio nas je na “napast da budemo kršćani držeći razboritu udaljenost od Gospodinovih rana. Isus želi da dotaknemo ljudsku bijedu, da dotaknemo ranjeno tijelo drugih. Očekuje da se odrekemo onih osobnih ili zajedničkih zaklona koji nam omogućuju da se držimo podalje od središta ljudske drame” (Franjo, *Evangeliu gaudium*, 270).

Može se dogoditi da nas ne razumiju, čak ni oni iz naše vlastite kuće, kao što se dogodilo svetom Franji. Pa ipak, udaljiti se od kulture moći i srušiti zidove koji dijele ljude jedne od drugih nikad nije izdaja obitelji, grada, tradicije, nego njihovo oslobađanje od njihovih duhova, od neprijatelja izmišljenih iz straha i neznanja, od nasilja kojim se želi nametnuti vlastiti mali poredak stvarnosti koja nas sa svih strana nadilazi.

Pouzdati se u Boga znači ponovno pronaći, poput Franje i Klare, svijet braće i sestara koje treba cijeniti i kojima treba služiti, a ne iskorištavati ih i njima vladati. Ne svijet koji treba braniti, nego svijet koji treba zagrliti.

Posvetite se, dragi mladi, civilizaciji ljubavi, čije ste klice susreli u mnogim primjerima nesebičnosti i koja preobražava – prema Kristovu liku – nebrojene graditelje mira koji se i danas zauzimaju za služenje životu u najtragičnijim scenarijima smrti. Ujedinite najbolje snage svojega veličanstvenog čovječstva – studije, sposobnosti, rad, prijateljstva, ljubav, molitvu – ostvarujući na različite načine Franjinu viziju.

Pretpostavljam da vam je draga molitva koja mu se često pripisuje, tekst iz prošloga stoljeća:

Gospodine, učini me oruđem svoga mira:
gdje je mržnja, da donosim ljubav,

gdje je uvreda, da donosim oprostenje,
gdje je nesloga, da donosim jedinstvo,
gdje je zabluda, da donosim istinu,
gdje je sumnja, da donosim vjeru,
gdje je očaj, da donosim nadu,
gdje je tama, da donosim svjetlo,
gdje je žalost, da donosim radost.

Evo “kamo” ići! **Go!** Ali evo osobito “kako” ići:

Gospodine, daj da ne tražim toliko

da budem tješén, koliko da tješim,
da budem shvaćen, koliko da razumijem,
da budem ljubljen, koliko da ljubim.

Jer je u davanju da primamo,
u zaboravljanju sebe da pronalazimo sebe,
u opraštanju da nam je oprošteno,
u umiranju da uskrsavamo na život vječni.

Dragi prijatelji, neka se ovi dani u Asizu utisnu u vaše sjećanje i neka povratak kući, u različite europske zemlje prema kojima ćete putovati, bude poput silaska Petra, Jakova i Ivana s visoke gore Preobraženja.

Neka to bude povratak ispunjen razmišljanjem, otvoren budućnosti, zauzet za Isusa Krista.

On vam vjeruje, računa na vas, ostaje s vama.